

Nr 299.

Av herr **Eriesson** i Kinna, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 214, med förslag till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 15 juni 1934 (nr 264) om erkända arbetslöshetskassor, m. m.

De ändringar i förordningen angående erkända arbetslöshetskassor, som föreslås i Kungl. Maj:ts proposition nr 214, komma säkerligen, om de vinna riksdagens bifall, att medföra betydande fördelar för arbetslöshetskassorna. Ett erkännande av detta innebär emellertid icke att alla önskemål blivit uppfyllda.

Nu gällande förordning innehåller stadgande om att daghjälp icke må utgå till medlem för någon dag, med mindre medlemmen under nästföregående 14 dagar varit arbetslös under sex dagar. För ernående av denna karenstid måste arbetstiden inskränkas till minst tre dagar i veckan. Arbetare vilka arbeta under fyra dagar i veckan kunna sålunda icke intjäna karenstiden under en period av 14 dagar och gå sålunda miste om ersättningen från kassorna för en dag per vecka. I många fall ha medlemmarna sökt en utväg att förskaffa sig karenstiden genom överenskommelse under hand med arbetsgivaren om sådan förläggning av arbetstiden under en fjortondagarsperiod att sammanlagt sex arbetslöshetsdagar erhållas. Denna metod för ernående av stipulerade karensdagar inom den i förordningen stadgade tiden användes nog i stor utsträckning. Är sålunda vederbörande arbetsgivare angelägen om att hans arbetare skola erhålla arbetslöshetshjälp, vidtager han i samförstånd med arbetarna ett sådant arrangemang beträffande arbetstidens förläggning. Det går knappast att rikta förebräelser mot vederbörande parter för dylika åtgärder. Förordningen om erkända arbetslöshetskassor avser ju att lämna hjälp även vid korttidsarbete. Uppenbart torde emellertid vara, att kassamedlemmarna bliva beroende av arbetsgivarens goda vilja till att under viss tid förlägga arbetet så att karenstiden uppnås av arbetarna. Ett sådant förhållande kan icke vara tillfredsställande. Sålunda har det inträffat att arbetare inom samma fack, på samma plats och med samma arbetstid per vecka få arbetslöshetsunderstöd hos vissa arbetsgivare men bli utan hos andra.

Framställning om ändring av vederbörande stadgande i förordningen har gjorts av ett par erkända arbetslöshetskassor. Dessa hava förordat en utsträckning av den tid, varunder karenstiden må kunna intjänas, från nu gällande 14 dagar till 21 dagar. Liknande förslag har framställts av landsorganisationen. Socialstyrelsen erkänner i sitt yttrande över förslagen det berättigade i att daghjälp utbetalas vid korttidsarbete. Styrelsen fram-

håller emellertid att en ändring av den art som föreslagits skulle skapa ännu större ojämnheter än vad som nu är fallet. Detta synes styrelsen vilja motivera med en hänvisning till att arbetstidsförkortningen inom en del fack tager sig uttryck i viss förkortning av arbetstiden per dag. Även om så är förhållandet, bli ju dessa grupper icke berörda av en lagändring i föreslagen riktning. Däremot skulle de orättvisor, vilka nu förekomma mellan vissa grupper av korttidsarbetare, elimineras. Utsträcktes tiden till 21 dagar skulle därmed vara klart, att korttidsarbete av fyra dagar i veckan under viss tid, berättigar till understöd för en dag i veckan. För de lågt avlönade arbetargrupper, som varit förutseende och bildat erkända arbetslöshetskassor och inom vars yrkesområde arbetstiden ofta förkortas till fyra dagar i veckan, skulle en sådan ändring av förordningen bliva av ekonomisk betydelse samt verksamt bidra till försäkringsidéns utbredning.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i förordningen om erkända arbetslöshetskassor, att tiden för intjänande av karenstiden enligt förordningens 22 § utsträcker till 21 dagar.

Stockholm den 13 maj 1941.

John Ericsson

i Kinna.